

Η υπομονή ως μαρτύριο

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ανδρέου Μοναχού Αγιορείτου

Στην Καλύβα «Αγία Τριάς» της Αγίας Άννας, ασκητικά ζούσανε πέντε αδέρφια κατά σάρκα, οι οποίοι γίνανε Μοναχοί, και πήρανε τα ονόματα : Αθανάσιος, Γρηγόριος, Αρτέμιος, Φιλάρετος, και Μακάριος.

Στην αρχή ζούσανε ομόφωνα με ειρήνη και αγάπη, υπακοή και σεβασμό προς το σχήμα και την Καλογερική, σύμφωνα με τις υποσχέσεις του Μοναχισμού.

Με την πάροδο όμως του χρόνου, ξεθύμανε εκείνη η πρώτη ευλάβεια και λίγο το αδελφικό θάρρος, λίγο το θέλημα που με τέχνη και πολλή μαστοριά βάνει ο διάβολος, άρχισαν να κάνει ο καθένας ό,τι ήθελε, χωρίς να ρωτάει τον άλλον.

Έτσι μπήκε ανάμεσά τους, χωρίς να το καταλάβουν, η ψύχρα, ακολούθησε η γκρίνια και φιλονικίες, οι οποίες καταλήγανε σε σοβαρά επεισόδια, μαλώματα, φωνές, χειροδικίες και έντονα χτυπήματα τόσο, που ο ένας έσπαγε το κεφάλι, το χέρι, το πόδι ή ό,τι άλλο μπορούσε του άλλου αδερφού, ώσπου να τον υποτάξει στη δική του θέληση. Δε σεβόταν ο μικρός το μεγάλο, ούτε ο μεγάλος υπολόγιζε το

μικρό αδελφό.

Οι καυγάδες και τα άσχημα επεισόδια συνεχίζονταν σχεδόν κάθε μέρα, ήταν σπάνιο πράγμα να πέρναγε ημέρα και να μην ακούνε, οι γειτονικοί ασκητές, τους αδελφούς αυτούς να καυγαδίζουν και να χτυπιούνται. Όποιος από τους γείτονες ή από τους άλλους Πατέρες τολμούσε να επέμβει για να τους χωρίσει, ή να μεσολαβήσει να ειρηνεύσουν και να μη μαλώνουν, έφευγε ξυλοδαρμένος κι έτσι κανείς δεν μπορούσε να βοηθήσει τα αδέρφια αυτά.

Πέρασαν σαράντα χρόνια μαρτυρικής ζωής, που τα πέντε αυτά αδέρφια καθημερινά μάλωναν. Οι Πατέρες της Σκήτης είχαν συνηθίσει στις καθημερινές αυτές φωνές και λέγανε: «Οι ταραχοποιοί αδελφοί πάλι μαλώνουν και σκοτώνονται».

Μετά από το χρονικό αυτό διάστημα των 40 χρόνων, πέρασε μια μέρα, πέρασε δεύτερη και τρίτη μέρα και από τ' αδέρφια αυτά δεν ακούστηκαν οι συνηθισμένες φωνές τους, αλλά στην Καλύβα τους επικρατούσε άκρα σιγή.

Στους Πατέρες φάνηκε περίεργο που δεν άκουγαν να μαλώνουν, αλλά κανείς δεν τολμούσε να πάει για να ιδεί τί συμβαίνει.

Την τρίτη προς την τέταρτη ημέρα, στον ύπνο του Δικαίου της Σκήτης παρουσιάστηκε η Αγία Άννα και του είπε : «Πηγαίνετε με τους Πατέρες να θάψετε, με δόξα και τιμές, τους πέντε Μάρτυρες του Χριστού, τα πέντε αδέρφια, που για την αγάπη του Κυρίου γίνανε Καλόγεροι και από φθόνο του διαβόλου μαλώνανε χωρίς αιτία και παρά τη θέλησή τους, το βράδυ όμως κάθε ημέρα μετά το Απόδειπνο, συγχωρούσε από την καρδιά του ο ένας τον άλλον και δεν βάστηξε ποτέ η κακία μέσα τους ούτε μια ολόκληρη ημέρα, διότι εφάρμοζαν με ακρίβεια το ρητό που λέγει : «Μή επιδύετω ο ήλιος επί τω παροργισμώ υμών, οργίζεσθε, και μη αμαρτάνετε» (Εφεσίους 4, 24).

Ο Δίκαιος άμα άκουσε αυτά από την Αγία Άννα, αμέσως κάλεσε τους Πατέρες σε Γεροντική Σύναξη και πήγαν όλοι στην Καλύβα, που ζούσαν τα πέντε αδέρφια, βρήκαν την πόρτα ανοικτή, μπήκαν μέσα και βρήκαν σε στάση που βάνουμε μετάνοια μετά το Απόδειπνο μέσα στην Εκκλησία και τους πέντε πεθαμένους, να εκπέμπουν άρρητη ευωδία και επληρώθη σ' αυτούς το ρητό της Αγίας Γραφής που λέγει : «Μή κρίνετε, ίνα μή κριθήτε. Εν ω γαρ κρίματι κρίνετε κριθήσεσθε».

Τότε όλοι οι Πατέρες, αφού πήραν ένα μάθημα ανεξικακίας από τους Μοναχούς αυτούς, με τιμές και θυμιάματα συνόδευσαν τους Μάρτυρες του Χριστού και κήδευσαν τα σώματά τους στο κοινό κοιμητήρι με τους άλλους Πατέρες και δόξασαν το Θεό, που με κάθε τρόπο οικονομεί τη σωτηρία των ανθρώπων.

Από το βιβλίο ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ, τομ. Α

Πηγές: tribonio.blogspot.gr - isagiastriados.com